

2. Instanța de fond a constatat că la 17 iunie 2016, orele 01.30, inculpatul Stegaresco Vasile, aflându-se în stare de ebrietate alcoolică, pe str. Ceapaev, or. Basarabeasca, premeditat, cu intenția de a sustrage în mod deschis bunurile altei persoane, l-a apucat pe Ianioglo N. de gulerul cămășii cu mâinile, îmbrâncindu-l, concomitent aplicându-i lovituri cu mâna în regiunea gâtului și feței, după ce a smuls de la gâtul ultimului un lăntișor cu medalion din aur, cu prețul de 6000 lei, eschivându-se de la fața locului, folosindu-se ulterior de bunurile sustrate după bunul său plac, astfel cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material esențial.

Instanța a reținut, că inculpatul a recunoscut vina în comiterea infracțiunii imputate însă, folosindu-se de drepturile sale procedurale, a refuzat să dea careva declarații.

Vinovăția inculpatului este dovedită și prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Ianioglo N. a declarat, că la 17.06.2016, orele 01.30, după ce a privit un meci de fotbal în barul „Grand-Prix”, or. Basarabeasca, unde a servit și băuturi alcoolice, se întorcea spre casă. Pe str. Ceapaev, din urmă l-a ajuns Stegaresco V. care l-a îmbrâncit și i-a smuls de la gât lăntișorul cu pandantiv în formă de scorpion, ambele fiind confecționate din aur, fiindu-i cauzat un prejudiciu material în sumă de 6000 lei, care pentru el, nu este considerabil. Anterior celor întâmplate, în incinta barului, inculpatul s-a apropiat de el și i-a cerut să-l servească cu cafea, ceea ce a și făcut, după care acesta s-a apropiat de masa sa și a servit o bere.

Martorul Arnăut E. a declarat, că la 17.06.2016 se afla în barul „Grand-Prix”, or. Basarabeasca, unde activează în calitate de chelner. În acea seară, în bar, partea vătămată l-a servit pe inculpat cu băuturi alcoolice. Pe la orele 01.40 a închis barul, și a rugat toți clienții să părăsească încăperea. În acea seară, ea personal a văzut la gâtul lui Ianioglo N. un lăntișor cu medalion. A doua zi, partea vătămată a venit la bar, a întrebat despre inculpat și dacă nu a fost găsit un lăntișor. În acea seară, ultimul din bar a ieșit partea vătămată.

Martorul Cojevnicov A. a declarat că, în ziua respectivă, în jurul orelor 09.00, a ieșit în fața Inspectoratului de Poliție Basarabeasca, unde activează. De el s-a apropiat inculpatul, care l-a întrebat dacă nu cunoaște pe cineva care dorește să procure un lăntișor din aur, apoi s-au despărțit. A doua zi de la alți colaboratori, a aflat că de la Ianioglo N. au fost furate careva obiecte din aur. Faptul dat a fost discutat și la ședința operativă. Inculpatul doar l-a întrebat cine poate cumpăra un lăntișor din aur, însuși lăntișorul nu i l-a arătat. După comportamentul inculpatului, se vedea că consumase băuturi alcoolice în seara respectivă.

Martorul Grajdianu V., a declarat că în barul respectiv s-a întâlnit cu partea vătămată și inculpatul, cu care au servit băuturi alcoolice. La închiderea barului, au ieșit toți 3 și au mers pe str. Karl Marx. La intersecția străzilor Karl Marx cu cea care duce spre grădinița „Andrieș”, el a plecat înainte, inculpatul spre grădiniță, iar partea vătămată spre str. Ceapaev. Peste câteva zile a fost chemat la poliție, iar partea vătămată i-a comunicat că în acea noapte i-a fost furat un lăntișor din aur de la gât și că bănuie de furt este Stegaresco V.

Vinovăția inculpatului mai este dovedită și prin probele scrise: procesul verbal privind depistarea infracțiunii din 30.06.2016, prin care victima Ianioglo N. a declarat despre sustragerea lăntișorului și a medalionului din aur de la gât;

cererea victimei Ianioglo N. din 23.06.2016, de tragere la răspundere penală a unei persoane necunoscute, care la 16.06.2016 i-a sustras de la gât un lăntişor și un medalion din aur; procesele verbale privind actele de constatare - audierea lui Ianioglo N., Stegaresco V., Arnăut E.; procesul verbal de audiere a părții vătămate Ianioglo N.; procesele verbale de audiere a martorilor Grajdianu V., Cojevnicov A. și Arnăut E.; procesele verbale de confruntare între partea vătămată Ianioglo N. și bănuitul Stegaresco V., și între martorul Cojevnicov A. și bănuitul Stegaresco V.; procesul verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii a părții vătămate Ianioglo N. și planșa fotografică.

Conform probelor administrate, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. e) Cod penal, ca jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei.

Totodată, instanța a notat, că nu poate fi reținut indicele calificativ „*cu cauzarea de daune în proporții considerabile*”, specificat în învinuire, deoarece în cadrul ședinței de judecată partea vătămată a declarat că prejudiciul material cauzat, în mărime de 6000 lei, nu este considerabil pentru el, iar de către acuzare nu au fost prezentate careva probe în acest sens.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța a ținut cont de prevederile art. 34, 61 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, anterior a mai fost condamnat pentru 2 infracțiuni premeditate, antecedentele penale nefiind stinse, fiind astfel reținută starea de recidivă în privința acestuia, că inculpatul are la întreținere un copil minor, nu este încadrat în câmpul muncii, a recunoscut vina, se caracterizează negativ, că a săvârșit infracțiunea în stare de ebrietate alcoolică și că partea vătămată are pretenții de ordin material față de el, concluzionând inoportunitatea aplicării în privința acestuia a prevederilor art. 55, 57-59, 79 și 90, deoarece pedepsele aplicate anterior prin sentințele judecătorești sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității nu au avut careva efecte pozitive, acesta săvârșind din nou o infracțiune gravă. Astfel, reeducarea și corijarea inculpatului fiind posibilă doar prin aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, fără aplicarea pedepsei complementare – amenda.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat, pe motivul că nu a comis infracțiunea dată.

Apelantul a invocat că recunoașterea învinuirii a fost forțată, deoarece până la darea depozițiilor în instanța de judecată, la 05.12.2016, în jurul orelor 22.20, a primit un apel telefonic de la un colaborator de poliție, de pe un număr nestabil, care a solicitat restituirea bunurilor sustrate. S-a adresat la poliție pe cazul dat, însă careva măsuri nu au fost întreprinse.

Concluziile privind vinovăția sa au fost făcute doar în baza declarațiilor părții vătămate, care l-a învinuit pe nedrept.

Instanța de judecată nu a dat o apreciere legală probelor prezentate de acuzare, declarațiilor părții vătămate precum că, s-ar fi aflat în barul respectiv în ziua dispariției lăntişorului cu medalion în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat. S-a adresat la poliție peste o săptămână, la 23.06.2016.

Martorul Arnaut E., chelnerul barului, a indicat că la 17.06.2016, după masă, în bar a intrat Ianioglo N., care s-a adresat cu întrebarea dacă nu a găsit un lăntişor

din aur. Astfel, partea vătămată în ziua adresării la poliție nu era sigură dacă a pierdut lăntișorul, sau dacă i-a fost sustras.

Declarațiile martorului Cojevnicov A., că el s-ar fi interesat despre realizarea produselor din aur, nu pot fi luate în calcul, așa cum acesta este colaborator al poliției din or. Basarabeasca și este persoană interesată.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Comrat din 16 mai 2017, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a reținut, că inculpatul fiind audiat în cadrul ședinței instanței de apel, a declarat că deja nu recunoaște vina, iar anterior a recunoscut-o din cauza amenințărilor. Procurorul i-ar fi comunicat că în cazul în care va recunoaște vina, acțiunile lui vor fi recalificate în baza art. 187 alin. (1) Cod penal, și aplicată amnistia.

Însă, probele administrate dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Careva temeieri de a nu crede declarațiilor părții vătămate nu sunt, așa cum acesta s-a adresat Inspectoratului de Poliție Basarabeasca, solicitând să fie luate măsuri în privința persoanei pe nume „Vasilii”, care locuiește pe str. Școlinaia, or. Basarabeasca.

Declarațiile părții vătămate, sunt confirmate în totalitate de martorii Cojevnicov A., Arnaut E. și Eremeev N.

Totodată, inculpatul a recunoscut vina în comiterea infracțiunii imputate, iar în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, s-a folosit de dreptul său procesual de a nu da declarații.

Nerecunoașterea ulterioară a vinovăției de către inculpat, este o metodă de apărare și încercare de a se eschiva de la răspunderea penală, astfel, declarațiile lui, date în cadrul ședinței instanței de apel nu pot fi luate în calcul drept argumente ce-i demonstrează nevinovăția.

Mai mult, având în vedere că însuși inculpatul a declarat că pentru prima dată a întâlnit partea vătămată, nefiind cunoscuți, iar între ei nu au avut loc careva conflicte, se impune concluzia, că partea vătămată nu ar fi avut motive pentru care să depună o plângere neîntemeiată pe numele inculpatului, precum că acesta i-ar fi furat lăntișorul din aur.

Este lipsit de suport probant și argumentul inculpatului că recunoașterea învinuirii aduse a fost forțată, deoarece la 05.12.2016, în jurul orelor 22.20, ar fi primit un apel telefonic de la un colaborator de poliție, care i-a solicitat restituirea bunurilor sustrate.

Or, în cadrul examinării cauzei în ordine de apel, a fost prezentată concluzia Inspectoratului de Poliție Basarabeasca, privind rezultatul verificării pe faptul mesajului telefonic al lui Stegaresco V. că la 05.12.2016 ar fi fost telefonat de pe un număr necunoscut, de o persoană necunoscută, care s-a prezentat ca fiind colaboratorul poliției pe nume „Gheorghii Ivanovici” și a anunțat că pe numele lui este depusă plângerea pe faptul furtului medalionului, și este necesar să-l aducă la Inspectoratul de Poliție. Astfel, s-a constatat lipsa componentei de infracțiuni prevăzute de Codul penal sau contravenții prevăzute de Codul contravențional, indicându-se inclusiv că nu există vreun lucrător pe nume „Gheorghii Ivanovici”,

iar când inculpatul a telefonat personal și s-a interesat dacă îl caută cineva, vreo reclamație la acea dată pe numele inculpatului nici nu era depusă la Inspectorat.

Nu poate fi reținut nici argumentul inculpatului că, concluziile instanței de fond privind vinovăția sa, sunt bazate în exclusivitate pe declarațiile părții vătămate care l-a acuzat de ce el nu ar fi comis, ale martorilor Cojevnicov A., Arnaut E. și Grajdianu V., cât și în baza actelor procesuale întocmite la urmărirea penală, deoarece atât în cadrul primei instanțe cât și în cea de apel, cu certitudine a fost stabilită vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Este neîntemeiat și argumentul inculpatului că instanța de fond nu a dat o apreciere corespunzătoare probelor prezentate de acuzare, și anume declarațiilor părții vătămate, potrivit cărora în ziua dispariției lăncișorului cu medalion se aflau în bar în stare de ebrietate, iar partea vătămată s-a adresat la poliție abia peste o săptămână de la dispariția obiectelor din aur, iar martorul Arnaut E. a indicat că la 17.06.2016, după masă, în bar a intrat partea vătămată care a întreat-o dacă nu a găsit un lăncișor din aur cu medalion. Astfel, partea vătămată, la data adresării sale la poliție, nu era convins că cineva i-a sustras lăncișorul din aur, doar ulterior declarând că acesta i-a fost smuls de la gât de către inculpat, fapt confirmat de martorul Cojevnicov A.

În acest context, se reține că martorul Cojevnicov A. a declarat că de el s-a apropiat inculpatul cu chestiunea realizării unui lăncișor din aur, ceea ce demonstrează vinovăția inculpatului.

Prin urmare, acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. e) Cod penal, nefiind stabilite neconcordanțe între declarațiile părții vătămate și celelalte probe prezentate întru susținerea acuzării.

Probele prezentate, sunt suficiente pentru a stabili vinovăția inculpatului, iar argumentele inculpatului precum că nu au fost prezentate destule probe pentru a-i demonstra vinovăția, sunt neîntemeiate.

Instanța de fond a stabilit atât latura subiectivă, cât și cea obiectivă a infracțiunii, faptei comise fiindu-i dată o apreciere juridică justă, corect fiind stabilită vinovăția inculpatului.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond corect a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, că în privința inculpatului nu au fost stabilite circumstanțe atenuante, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite cât și de faptul că inculpatul se caracterizează negativ.

5. Inculpatul a declarat recursuri ordinare, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat, deoarece nu a comis infracțiunea imputată.

Recurentul a invocat, că recunoașterea învinuirii aduse a fost forțată, deoarece până la darea depozițiilor în instanța de judecată la 05.12.2016, în jurul orelor 22.20, a primit un apel telefonic de la un colaborator de poliție, care i-a solicitat restituirea bunurilor sustrate.

Concluziile privind vinovăția sa au fost făcute doar în baza declarațiilor părții vătămate, care l-a învinuit pe nedrept.

Instanțele nu au dat o apreciere legală declarațiilor părții vătămate, care în ziua dispariției lăncișorului cu medalion era în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, s-a adresat la poliție peste o săptămână, iar martorul Arnaut E., chelnerul

barului, a indicat că a doua zi în bar a venit Ianioglo N., întrebând dacă nu s-a găsit un lăntişor din aur. Astfel, partea vătămată în ziua adresării la poliție nu era sigur dacă a pierdut lăntişorul sau dacă acesta i-a fost sustras.

Declarațiile martorului Cojevnicov A., că el s-ar fi interesat despre realizarea produselor din aur, nu pot fi luate în calcul, așa cum acesta este colaborator al poliției din or. Basarabeasca, și este persoană interesată.

Declarațiile părții vătămate urmau a fi apreciate critic, așa cum acesta și-a schimbat în repetate rânduri depozițiile.

Probele prezentate de acuzare nu confirmă comiterea de către el a infracțiunii imputate.

Atât prima instanță cât și instanța de apel au ignorat argumentele sale și nu au dat o apreciere corectă declarațiilor martorilor Arnaut E., Eremeev N. și Grajdianu V, care-i confirmă nevinovăția.

În drept, recursurile sunt întemeiate pe prevederile art. 420-422 CPP.

6. Judecând recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit face următoarele concluzii.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursurile inculpatului, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursurile nominalizate nu întrunesc condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare ale inculpatului, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite

(pct. 5. din decizie), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Ianioglo N., ale martorilor Arnăut E., Cojevnicov A. și Grajdianu V., procesul verbal privind depistarea infracțiunii din 30.06.2016 prin care victima Ianioglo N. a declarat despre sustragerea lăncișorului și a medalionului din aur de la gât, cererea victimei Ianioglo N. din 23.06.2016, de tragere la răspundere penală a unei persoane necunoscute, care la 16.06.2016 i-a sustras de la gât un lăncișor și un medalion din aur, procesele verbale privind actele de constatare - audierea lui Ianioglo N., Stegaresco V. și Arnăut E., procesul verbal de audiere a părții vătămate Ianioglo N., procesele verbale de audiere a martorilor Grajdianu V., Cojevnicov A. și Arnăut E., procesele verbale de confruntare între partea vătămată Ianioglo N. și bănuitul Stegaresco V., între martorul Cojevnicov A. și bănuitul Stegaresco V., procesul verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii a părții vătămate Ianioglo N. și planșa fotografică, concluzia Inspectoratului de Poliție Basarabeasca, privind rezultatul verificării pe faptul mesajului telefonic al lui Stegaresco V. că la 05.12.2016 ar fi fost telefonat de colaboratorul poliției „Gheorghii Ivanovici” și a anunțat că pe numele lui este depusă plângerea pe faptul furtului medalionului, fiind necesar să-l aducă la Inspectorat, constatându-se lipsa componentei de infracțiune, prevăzută de Codul penal sau contravenției prevăzute de Codul contravențional, indicându-se inclusiv că nu există vreun lucrător în Inspectorat pe nume „Gheorghii Ivanovici”, iar când inculpatul a telefonat personal și s-a interesat dacă îl caută cineva, vreo reclamație la acea dată pe numele inculpatului nici nu era depusă la Inspectorat, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol, indicând argumentat motivele pentru care a respins probele și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând concludent prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. e) Cod penal (pct. 2. – 5. din decizie).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu

poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursurile ordinare, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de judecată au apreciat probele și circumstanțele cauzei privind vinovăția inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în aceste recursuri au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de inculpat, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursurile ordinare menționate sunt neîntemeiate în aspectul vizat.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 13) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când a intervenit o lege penală mai favorabilă condamnatului. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să judece cauza și în baza temeiurilor neinvocate, dar fără a agrava situația condamnatului. În corespundere cu art. 10 alin. (1) Cod penal, legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa, ori în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa.

În sensul vizat se constată că inculpatul a fost corect condamnat de instanțele de fond și de apel în baza art. 187 alin. (2) lit. e) Cod penal, adică pentru săvârșirea unei infracțiuni grave, la 5 ani și 2 luni închisoare, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip închis, deoarece a comis infracțiunea în condiții de recidivă (*pct. 2., 4. din decizie*).

Or, art. 72 alin. (4) Cod penal prevedea că în penitenciare de tip închis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, *precum și persoanele care au săvârșit infracțiuni ce constituie recidivă*.

Dar, prin Legea nr. 163 din 20.07.2017, în vigoare de la 20.12.2017, din art. 72 alin. (4) Cod penal, textul „*precum și persoanele care au săvârșit infracțiuni ce constituie recidivă*” a fost exclus.

Prin urmare, legea penală nouă, apărută după ce hotărârile menționate au devenit definitive, este mai favorabilă pentru inculpat, deoarece îi ameliorează situația.

În asemenea circumstanțe, urmează a dispune executarea pedepsei aplicate inculpatului în penitenciar de tip semiînchis.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația inculpatului.

În temeiul împrejurărilor enunțate, se impune admiterea recursului, casarea parțială a hotărârilor contestate, cu rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi hotărâri în aspectul vizat.

În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Admite recursurile ordinare declarate de inculpatul Stegaresco Vasile XXXXXXXX, casează parțial sentința Judecătoriei Basarabeasca din 19 decembrie 2016 și decizia Curții de Apel Comrat din 16 mai 2017, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre.

Stegaresco Vasile XXXXXXXX se consideră condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e) Cod penal la 5 ani și 2 luni închisoare, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, hotărârile contestate se mențin.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 februarie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Iurie Diaconu

Nadejda Toma

Constantin Alerguș

Anatolie Țurcan

